

2

„Jullie zoeken naar potloden en je zit er bovenop”, zei het tegen zijn vriendjes.

„Bedoel je die plankjes?” vroegen de potloodjes verbaasd. „Ja”, zei het zwarte potloodje. „Daar kunnen we mooie nieuwe potloden van maken”.

Maar de anderen lachten het zwarte potlood uit. „Stel je voor, haha! Zelf potloden maken!”

Maar het zwarte potlood begon mooie gleufjes in het hout te steken.

„Zo, leg daar nu eens die lange staafjes potlood in”, zei het tegen een van zijn vriendjes; de twee anderen mochten twee plankjes op elkaar lijmen met de staafjes potlood er tussen.

Maar eerst tekenden ze een lijmpot met een kwast, want die hadden ze nog niet.

Toen tekenden ze zware gewichten op de plankjes, want het moest héél vast zitten!

Ze deden allemaal erg hun best.

1

Drie oude stompjes potlood zaten bezorgd op een stapel plankjes, want in heel Nederland was geen goed potlood meer om mee te schrijven.

Daar kwam een zwart potloodje, dat vroeger, toen het nog jong en groot was, het potlood van een meester was geweest en dat dus erg knap was.

3

Daarna ging het zwarte potlood met een schaaft vlijtig aan het werk, terwijl een ander alles stevig vasthiield.

„Haha”, lachte een bruin potloodje. „Dat zijn halve potloden en ze zitten aan elkaar vast!”

Maar het zwarte potlood draaide het plankje om en begon aan de andere kant te schaven.

En toen gebeurde er iets leuks. . . .!

De potloden vielen los van elkaar en nu waren het echte potloden!

Alleen moesten ze nog geschilderd worden.

„Laten we ze mooi geel schilderen!” riep het gele potloodje, want het vond dat het zelf ook erg mooi geschilderd was.

„Dat is goed”, zei het zwarte potlood. „Maar dan moet je **aan de andere kant van het papier** gaan, want hier is geen ruimte meer”.

Het gele potloodje schilderde ijverig door; het werd een prachtig potlood en de puntenslijper maakte er een mooie scherpe punt aan.

Toen kwam er een rood, wit en blauw lint om, zodat iedereen kon zien dat dit het eerste Nederlandse potlood was.

En het groene potloodje schilderde er met mooie gouden letters „BRUYNZEEL” op, zodat iedereen ook kon zien dat het een best potlood was!

Er kwamen een heleboel kinderen kijken. Ze juichten en zongen, want nu zouden er weer goede potloden komen.

Toen tekende het zwarte potlood een mooie boekwinkel waar volop BRUYNZEEL POTLODEN te krijgen waren. Van opwinding stak hij zijn hoofd dwars door het papier en riep naar de kinderen dat ze bij hem BRUYNZEEL POTLODEN konden kopen.

En alle kinderen renden naar de boekwinkel, die het zwarte potlood getekend had en kochten zo'n prachtig BRUYNZEEL POTLOOD.

Maar ze letten goed op dat ze ook echt een BRUYNZEEL POTLOOD kregen, want daar kun je het fijnste mee schrijven en tekenen!

Voortaan kochten ze dan ook alleen:

BRUYNZEEL POTLODEN